

[Frank Jensen]

meget gerne høre fra Venstres ordfører her fra talerstolen, hvad det var, det danske formandskab skulle have gjort ved grækerne – ud over at lægge det pres, formandskabet på det seneste topmøde allerede har lagt på den græske regering i forbindelse med den græske overtrædelse af sanktionerne eller laden stå til i forhold til at kontrollere grænserne.

Holger K. Nielsen (SF):

Det nylig afholdte EF-topmøde blev ikke den succes, som statsministeren gerne vil give indtryk af. Okay, der var positive tendenser i forhold til Østeuropa og i forhold til arbejdsløsheden, men generelt var der jo tale om meget uforpligtende vedtagelser. Københavns-topmødet blev ikke det påståede vendepunkt.

Tragedien i Jugoslavien lå som en skygge over mødet, og intet, selv ikke den danske statsminister, kan skjule, at der blandt EF-landene var dyb uenighed på det punkt. Der findes ingen enkle løsninger på den jugoslaviske tragedie, der findes ingen engle i denne beskidte borgerkrig, og det er håbløst at forestille sig en militær løsning.

Derfor er vi nødt til at fortsætte forhandlingsvejen, hvor udsigtsløs den ofte forekommer, og hvor kyniske resultaterne end måtte forekomme. Den humanitære bistand skal fortsætte, og den skal have militær beskyttelse; der skal være sikre zoner, også under militær beskyttelse; sanktionspolitikken skal effektiviseres. Hvis man ikke engang kan sikre det i EF-régi, er det håbløst at forestille sig noget som helst.

Der er mange skændsler i Jugoslavienkonflikten; en af dem er håndteringen af de mange flygtninge. Det problem blev der tilsyneladende ikke talt om på topmødet i København, men det er en falliterklæring af historiske dimensioner, at det rige Vesteuropa behandler de jugoslaviske flygtninge så usselt, som tilfældet er.

Det er imidlertid ikke nogen undskyldning for den nye danske visumtvang over for bosniske flygtninge. Vi har i SF ingen tillid til, at det nye system vil fungere som angivet af regeringen, og vi er overbeviste om, at det vil betyde et reelt stop for bosniere, der flygter fra nød og elendighed. Også det danske samfund er med hensyn til flygtningepolitikken blevet en del af det moralske forfald, som karakteriserer hele Vesteuropa.

Folketingsåret har været meget præget af EF-debatten, og det er velkendt, at SF har spillet en væsentlig rolle her. Under afslutningsdebatten sidste år var der almindelig opstandelse over det danske nej den 2. juni; der var ikke grænser for de skræmmebilleder, der blev udmalet. Vi forsøgte dengang at slå koldt vand i blodet og fremhævede, at der var en række positive muligheder i det danske nej, og at det naturligvis ville være muligt at få en aftale med de andre EF-lande.

Udviklingen har givet os ret: Selv de mest forbenede tilhængere må i dag indrømme, at det danske nej satte en positiv proces i gang i EF-samarbejdet, og at vi efter Edinburgh-aftalen har fået en placering, hvor vi på den ene side er med i det praktiske samarbejde og på den anden side er uden for de vidtløftige planer om et »Europas Forenede Stater«, som desværre fortsat trives i visse cirkler.

Nøglen til denne danske placering ligger i det nationale kompromis, som SF tog initiativet til i efteråret 1992, og som blev udarbejdet i samarbejde med Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre. Med det nationale kompromis har vi fået en ny og langsigtet dansk EF-politik, som præciserer, at Danmark er imod flommeuropæernes visioner, at vi er for praktisk europæisk samarbejde, at vi skal arbejde for mere åbenhed og demokrati i EF og endelig, at vi skal arbejde for et åbent og fleksibelt europæisk samarbejde. Det sidste betyder, at åbningen over for Østeuropa må have den allerhøjeste prioritet.

Vi havde efter det nationale kompromis håbet, at der også blev tale om et reelt folkeligt kompromis, der kunne afslutte de 20 års skyttegravsrig, som vi har oplevet siden 1972. Med de nye europæiske udfordringer er det ikke skyttegrave, men åben dialog og en offensiv dansk Europapolitik, der er brug for.

Med resultatet af folkeafstemningen den 18. maj må vi konstatere, at der fortsat er en stor folkelig skepsis i befolkningen over for den nye danske EF-politik. Det har selvsagt bidraget hertil, at partier som Venstre, De Konservative og CD på intet tidspunkt har bakket det nationale kompromis op.

Under alle omstændigheder er vi nødt til at tage meget alvorligt, at ca. 43 pct. stemte nej ved folkeafstemningen. Om ikke andet er det et signal om, at den danske befolkning ikke vil